

Rasma Bajāre

Lielvārdes jostas simboliskais uzpildījums sākās ar režisora Anša Eņnera dokumentāro filmu "Lielvārdes josta" (1980), kurai scenāriju uzrakstīja igauņu grafiķis Tenu Vints. Salīdzinot Lielvārdes jostas ornamentu ar citu valstu un kultūru ornamentu, Vints izvirzīja pieņēmumu, ka šajā jostā ietverts un saglabāts senu civilizāciju informācijas kods, ka mēs varam izlasīt tajā kosmogonijas stāstu. Kāda vācu mistiķe, dziedniece Dina Rīsa, trimdas latvietes Rasmus Rozītes mudināta, 1986. gadā "nolasīja" šajā jostā iešifrētu senu sakrālo informāciju. Lielvārdes jostas jaunmīts bija viens no spēcīgākajiem dzinūļiem Latvijas nacionālās atmodas sākumgados un nav zaudējis savu simbolisko nozīmi arī mūsdienās.

IEVA INTERVĒ

Rasma:

Rasma Rozīte – sieviete, kuras vārds pazīstams neskaitāmiem cilvēkiem saistījumā ar tādām atskārsēm un informāciju, kam sākumā grūti noticēt: Latvija un Himalaji – tas ir kopā, Lielvārdes josta un kosmos – tas ir viens, Šambalas vārti – tā nav skaista teika pasaules tālumos, bet mūsu pašu Burtnieku ezers vai arī akmens krāvumi Pokaiņu mežā. Bet brīnumi jau tāpēc ir brīnumi, ka šķelmīgi uzsmaida un noslēpumaini iečukst ausī: "Gribi – tīci, negribi – netīci!"

"Reizēm grūti noticēt, ka man uzdāvināts šis brīnums"

Cilvēki allaž klausīšies tevī pēc atgriešanās no tādiem informācijas avotiem, kas pieejami tikai re-tajam. Kad un kā tu pati sāki savu neparasto garīgo meklējumu ceļu?

– Kad mamma, bēgot no krievu okupācijas, ar četriem bērniem nokļuva Vācijā, man bija četri gadi. Atceros cilvēku pārpilnas stacijas – sievietes sež uz paunām un spiež bērniem utis. Izsalkumu, bailes...

Man Latvija kļuva svētumu svētums – tas bija audzināšanas nopelns. Tomēr jau bērnībā jutos mazliet vientuļa – biju parak iegrimusi savas fantāzijas. Vai tiešām tas, ko redzam, dzirdam un varam aptaustīt, ir viss?

Gribeju mācīties kaut ko ļoti labu, tāpēc izvēljos teoloģiju. Meklēju Dievu, bet atradu tikai tīri intelektuālas zināšanas, tāpēc pēc dažiem semestriem studijas pametu.

Ar

- RASMU ROZĪTI •
- sarunājusies
- SELGA AMATA •

Kadu laiku strādāju latviešu skola Minsterē. Darbs patika, priekšniecība bija apmierināta, bet mani joprojām nepameta jautājums: "Un visu mūžu tikai tā?"

Aizgāju strādāt pie bērniem invalīdiem – kurliem, mēmiem, akliem, ar garīgiem traucējumiem. Viņiem varēja pietiek intuitīvak, viss atkal it kā bija kārtība, tomēr vecais nemiers urdīja joprojām: kur ir būtības sakne?

– Kā saprati, kur to meklēt?

– Tiklīdz sastapos ar meditāciju. Reiz uz ielas nepazīstami cilvēki man iedeva lapiņu ar informāciju par pašsakartības metodi, kas iemāca pareizi gulet, atbrīvoties no stresa, sasniegt augstus apziņas stāvokļus. Jau pirmajā meditācijā sapratu, ka cilvēka ķermenis ir tikai burtis, jo dvesele ir bezgalīga ka Visums; izbaudīt šo fantastisko brīvību ir liela laime, prieks, miers un piepildījums.

Atbrīvošanās no iesprostojuma nu vairs nebija apturama – dažādi kursi, garīgie meditācijas vingrinājumi ritos un vakaros; protams, ka attiecība pret ģimeni tas bija egoistiski un savtīgi.

– Biji precējusies?

– Ja – man jau bija trīsdesmit divi gadi. Sākumā ar viru meģinājam garīgi iet kopā, taču drīz kļuva

FOTO - ILGARS GRADOVSKIS

